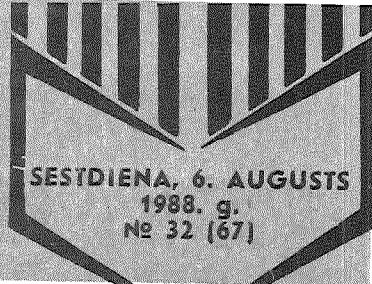

JAUNĀIS CEĻS

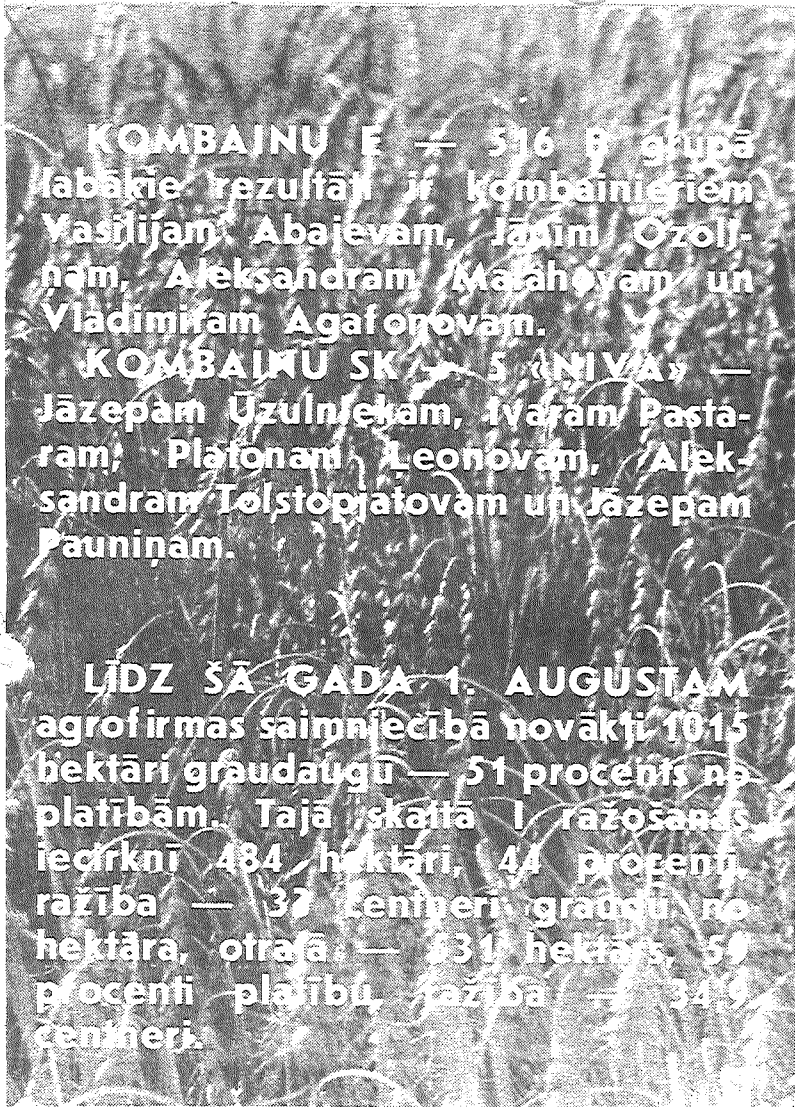

SESTDIENA, 6. AUGUSTS
1988. g.
№ 32 (67)

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

Plaujas avangardā

KOMBAINU I — 516 8 grupā labākie rezultāti ir kombainieriem Vasiļijam Abajevam, Jānim Ozolnam, Aleksandram Malahovam un Vladimiram Agafonovam.

KOMBAINU SK — 5 «NIVA» — Jāzepam Ūzulņekam, Ivaram Pastaram, Platonam Leonovam, Aleksandram Tolstopjatovam un Jāzepam Pauniņam.

LĪDZ ŠĀ GADA 1. AUGUSTAM agrofirmsaimniecībā novākti 1015 hektāri graudaugu — 51 procenti no platībām. Tajā skaitā I ražošanas iecirknī 484 hektāri, 44 procenti ražība — 37 centneri graudu no hektāra, otrajā — 231 hektārs, 59 procenti platību ražība — 34,9 centneri.

Ārkārtīgi sarežģītos laika apstākļos strādā kombainieri, kuri saimniecības laukos izbraukuši labības plaujā. Biežais un pamatīgais lietus padarījis sarežģītus arī fiziskos apstākļus uz lauka — izmirkušajā augsnē stieg gan kombaini, gan arī autotransports,

bet arī tad vēl vajadzīga izturība, stikstums. Ar prieku var konstatēt, ka visi mehanizatori strādā pašaizliedzīgi, nekurn par darba smagumu, augstā cieņā tur darba un tehnoloģisko disciplīnu. Un tas viņiem nodrošina panākumus.

Tā bija svētdienas pievakare, kad ieradāmie laukos, kas kā dzeltenīgs paklājs nostiepušies gar Sovankas upītes krastu. Te pie Kirova kolhoza robežas bija sakoncentrēti I ražošanas iecirkņa galvenie spēki — visi kombaini SK-5. Tur-

MEISTARĪBA, PASTIPRINĀTA AR VĪRU IZTURĪBU

pat viņiem blakām dežurēja spēcīgais K-700. Dīkā nestāvēja, gan vilka iestigušus kombainus, gan automašīnas. Vīri veikli manevrēja ar savu tehniku, lai paņemtu visu ražu. Fotografēšanai nemeklējām ne labākos, ne sliktākos, šajā grupā trīs bija gados jaunāki — viņus tad arī palūdzām uz brīdi piebremzēt.

Pat viņiem blakām dežurēja spēcīgais K-700. Dīkā nestāvēja, gan vilka iestigušus kombainus, gan automašīnas. Vīri veikli manevrēja ar savu tehniku, lai paņemtu visu ražu. Fotografēšanai nemeklējām ne labākos, ne sliktākos, šajā grupā trīs bija gados jaunāki — viņus tad arī palūdzām uz brīdi piebremzēt. Darba stāžs Aloizam Babrim (no labās), Sergejam Anuškovam un Grigorijam Kuprenovam šajos laukos jau solīds — pieci līdz septiņi gadi.

ar kuru graudus ved uz kaltēm. Iepakās sakrājušās ūdens lāmas, bet arī piekalnītēs augsne pavisam uzrūgusi. Vienā tīrumā mieži ir pavisam īsi, vārpas tikko sprīža tiesu pacēlušās virs zemes, bet citā labība samudzināta vējiem, pieplakusi zemei.

PANORĀMA

Pa vārtiem ielīgo vezumi

Reizē ar graudaugu novākšanu rosme iesojusi jau arī linu druvas. Kā visu citu vasarāju kultūru platības, arī šie lauki ne visur priecē acis, tāpēc saimniecību laudis jau ar pirmajām dienām cenšas strādāt rūpīgāk, lai noplūktu visus, kas izauguši. Laukos izbrauc aizvien vairāk tehnikas, saimniecībās strādā arī pēc vecu vecās metodes — plūc ar rokām. Lai šādā veidā daudz ko pagūt nevar, taču viena priekšrocība tomēr ir — salmiņus tikpat kā nevajaga šķirot, tūlīt pēc pogaļu apskāšanas var vest uz fabriku.

Nobeigums 3. lappusē

GAIDĀM AKTĪVU LĪDZDALĪBU

Astotā sasaukuma Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes sestā sesija notiks 9. augustā pulksten 18.00. Uz to tiek aicināti ne tikai ciema deputāti, bet arī visi ieinteresētie vēlētāji. Tādas kopīgas sesijas līdz šim nav praktizētas, parāda tautas deputātu padomju pieaugošo lomu, to darba dažādošanu pārkārtošanās periodā, PSKP Vissavienības XIX konferencē nosprausto uzdevumu īstenošanu.

Ziņojumu par komunālās un sadzīves apkalpošanas uzlabošanu sniedz ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja A. Tumašova.

Lai sesijas darbs ritētu raiti, dotu maksimālu labumu, tiek aicināti izteikties, iesniegt savus ierosinājumus un priekšlikumus visi ciema iedzīvotāji. Sesijā apskatāmais jautājums ir ļoti svarīgs, interesē daudzus un kopīgā ceļā jāmeklē tā efektīvāki risinājumi.

Agrofirms kaus — «Lāčplēsim»

Gandrīz kopš tā laika, kad kolhozā «Krasnij Oktjabrj» nodarbojas ar zirgu sportu, tiek rīkotas arī sacensības par saimniecības dāvēto kausu. Šogad tās bija pulcinājušas tik daudz dalībnieku, kā vēl nekad. Ieskaitot mūsu pašu saimniecību, piedalījās desmit komandas, dažas bija mērojušas tālu ceļu. Piemēram, Ogres rajona agrofirms «Lāčplēsis» un saimniecības «Lēdurga», Ludzas rajona Zilupes padomju saimniecības un Malnavas sovhoztehnikuma, Stučkas rajona Skrierveru izmēģinājumu saimniecības, tuvākie mūsu kaimiņi — Daugavpils rajona Višķu sovhoztehnikuma, Rēzeknes rajona saimniecības «Sovetskaja Latvija» un Maltas sovhoz-

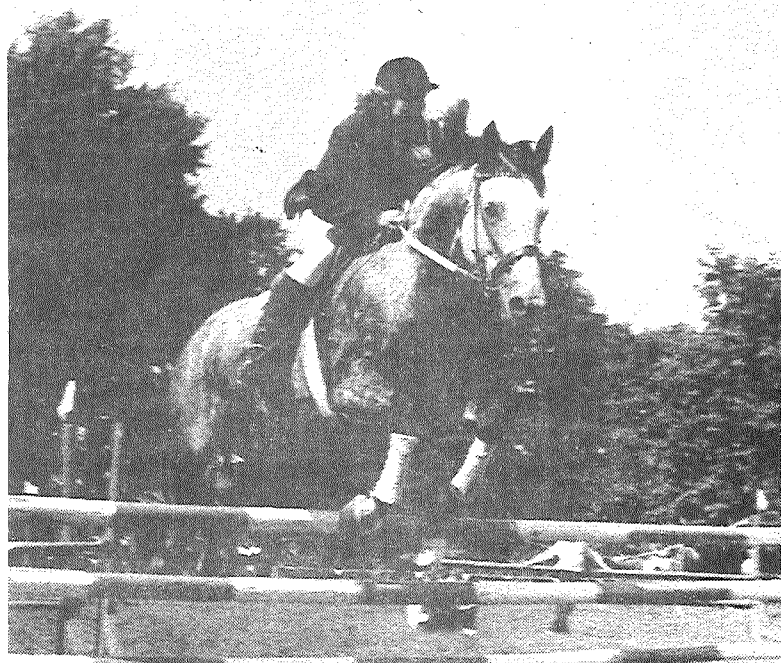
tehnikuma, Jēkabpils rajona PSKP 25. kongresa agrofirms.

Augu dienu pie parka, kur pastāvīgi sporto mūsu pašu konkura cienītāji, ritēja sacensības, dažai labai dalībniecei pēc pašas neveiksmēm vai zirga nepakļaušanās lekt pāri šķērslim acis parādījās asaras. Tomēr sports ir sports. Vairākus iepriekšējos gadus kausa palika uz vietas, mūsu pašu komandas rokā, bet šoreiz bija jāatdod uz «Lāčplēsi». Ne jau tikai tāpēc, ka šis ir A. Pumpura eposa «Lāčplēsis» simtās jubilejas gads, bet noteicošais faktors bija komandas locekļu neatlaidība, sportiskā gatavība, veiksmes.

Otro vietu izcīnīja Maltas sovhoztehnikuma komanda, trešo — agrofirms «Krasnij Oktjabrj». Tuvāk par šīm sacensībām stāstām 3. lappusē.

● PĀRSKATU UN VĒLĒŠANU KĀMPAŅA

Agrofirms «Krasnij Oktjabrj» partijas pirmorganizācijā pārskatu un vēlēšanu sapulces notiks:
16. AUGUSTĀ PULKSTEN 11.30 —
lielfirmas «Progress» partijas grupā,
18. AUGUSTĀ PULKSTEN 14.00 —
cietes rūpnīcas partijas grupā,
6. SEPTEMBRĪ PULKSTEN 16.00 —
siera rūpnīcas ceha partijas pirmorganizācijā,
8. SEPTEMBRĪ PULKSTEN 19.15 —
kolhoza «Krasnij Oktjabrj» I ražošanas iecirkņa ceha pirmorganizācijā,
15. SEPTEMBRĪ PULKSTEN 19.15 —
kolhoza «Krasnij Oktjabrj» II ražošanas iecirkņa ceha pirmorganizācijā,
22. SEPTEMBRĪ PULKSTEN 14.30 —
linu fabrikas ceha pirmorganizācijā.

PARTIJAS DZĪVE

Pošoties pārskatiem un vēlēšanām

Katram no mums PSKP Vissavienības XIX konference bija atklātības, demokratizācijas mācībstunda. Biedra M. Gorbačova un citu delegātu runās kā sarkans pavediens cauri vijās doma, ka mums rūpīgi jāstudē demokrātijas principi, tie plaši jāatfista gan partijas un sabiedriskajā darbā, gan ražošanā. Demokratizācija ir pārkārtošanās galvenā atslēga. Katra komunistu pienākums ir konferences idejas, garu novadīt līdz visiem kolektīvu locekļiem un pilnā sparā strādāt tās izvirzīto uzdevumu realizācijā.

Nepārspilēju, apgalvojot, ka pārkārtošanās krietnie augļi jau manāmi arī mūsu agrofirmā. Visās ražošanas apakšvienībās vērsās plašumā darbs saimnieciskā aprēķina ieviešanā, enerģiskāk īstenojam sociālo atzīmšanu. Zīmīgs pavērsiens vērojams arī cilvēku sirdīs, aizvien mazāk ir vienaldzīgi, vēroļāju no malas, viņu vietā veidojas kopīgās lietas apzinīgi veicēji, prasīgāki pret sevi un sava darba augļiem.

Kā tālāk attīstīsies demokratizācijas process, lielā mērā noteiks gaidāmā pārskatu un vēlēšanu kampaņa partijas pirmorganizācijas un augstākajos orgānos. Demokratizācija, kā tas uzsvērt konferences rezolūcijā, visupirms skar vēlētos orgānus. Nesen, 29. jūlijā Maskavā notika PSKP Centrālās Komitejas kārtējais Plēnums, kurā pieņemts lēmums par pārskatiem un vēlēšanām partijas organizācijās, teikts, ka sevišķa uzmanība jāpievērš tālākai partijas pirmorganizāciju organizatoriskai un politiskai nostiprināšanai un to lomas palielināšanai, komunistu darbības uzlabošanai Tautas deputātu padomēs, arodbiedrībās, komjaunatnes organizācijās un citās sabiedriskajās organizācijās, kadru izraudzīšanas, izvirzīšanas un audzināšanas pilnveidošanai.

Šodien mūsu laikraksts publicē grafiku, kad paredzēts pārskatu un vēlēšanu sapulces sarīkot partijas grupās un cehu pirmorganizācijās. Oktobrī plānotam organizēt visas agrofirmas komunistu pārskatu un vēlēšanu sapulci. Šai kompaņai tiek piešķirta liela loma un nozīme. Katram komunistam jāpieiet ar vislielāko uzmanību un atbildību. Jau tagad jāizlemj, ko vēlēsim par gruporgiem, cehu pirmorganizāciju sekretāriem, par komitejas un biroju locekļiem. Par kandidātiem tiks izraudzīti cilvēki, ko izvirzīs komunisti uz vietas, vēlēšanas būs aizklātas. Šādā situācijā, iespējams, sapulce var ievilkties, taču tas nāks par labu, par partijas komitejas un biroja locekļiem tiks ievēlēti tā cienti, aktīvi komunisti.

Demokratizācija varēs darboties pilnā spēkā tad, ja katrs komunisti paškritiski attieksies pret to, kas saistās ar viņa darbu un sabiedrisko darbību. Agrofirmas partijas komiteja uzskata, ka tās galvenais uzdevums ir vairojot katra komunistu darbu un politisko aktivitāti, visu jautājumu risināšanā balstīties uz atklātību, konstruktīvu kritiku un paškritiku, prasīgumu pret sevi un citiem, nodrošināt, lai laiks būtu atbildīgs par galarezultātu, uz stingru prasīgumu un biedrisku palīdzību. Vārdū sakot — visu to, kas ir patiesa demokrātijā.

Soja AGAFONOVA,
agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» partijas komitejas sekretāre.

PATEICĪBAS VĒSTULE

Uzņēmuma vadītājam, partijas organizācijas sekretāram, arodkomitejas priekšsēdētājam, VLKJS komitejas sekretāram.

CIENTĀJAMIE BIEDRI!

No Jūsu kolektīva svāriga valsts uzdevuma izpildei bija mobilizēts Pjotrs Bogdanovs. Černobijas AES avārijas seku novēršanā viņš parādīja augstu politisko apzinīgumu un disciplinētību, izturību un vīrišķību.

Biedram P. Bogdanovam ir pelnīta autoritāte dienesta biedru vidū, viņš ir paraugs darbā, kas tiek veikts vairāku svarīgu Černobijas atomielektrostācijas objektu sagatavošanai palaišanai. Ar pašaieliedziņu darbu viņš pierādījis, ka visa padomju tauta, partija un valdība mūsu Dzīmtenei grūtā brīdī pilnīgi par ļaunies uz mūsu karavīriem.

Lūdzam Jūs darīt zināmu kolektīvam, ka biedrs P. Bogdanovs priekšzīmīgi veic savu konstitucionālo pienākumu pret savu socialistisko Dzīmtēni. Esam pārliecināti, ka arī turpmāk viņš visus savus spēkus, zināšanas un enerģiju veltīs Dzīmtēnes plauksmei.

93612. karaspēka daļas komandieris V. PAŠKOVS,
komandiera vietnieks politiskajā darbā N. KORTJAKOVS.

SOCIOLOĢISKS PĒTĪJUMS

KO LASA KOLHOZNIKES?

No beigums, sākums 29. un 31. numuros.

Laikraksta «Cīņa» pasūtīšana un lasīšana Stabulnieku ciemā, es teiktu, izveidojusies un nostiprinājusies vēsturiski. Tas bija viens no pirmajiem laikrakstiem, kas ienāca lauku sētās Latgalē. Vairums aptaujas dalībnieku atcerējās, kad pirmo reizi tikusies ar šo izdevumu. Pensionāri Anufrijs Elsts un Anzelms Mičulis stāstīja, ka piecdesmito gadu sākumā kolhoza priekšsēdētājam Ivanam Sorokinam vienīgajam uz galda bijusi iesieta komplekta. Pirms un pēc valdes sēdēm to lasījuši atnācēji, dedzīgi apsprieduši un strīdējušies par materiāliem. Linu posminieks Pāvils Vulāns, kurš pats nav pratis lasīt, «Cīņas» rakstus paturējis atmiņā citu parstāstījuma un ritos savukārt atkal stāstījis tālāk saviem darba biedriem. Bija arī tā, ka viens lasījis, bet citi klausījušies. Izņemt kādu atsevišķu numuru priekšsēdētājs nav ļāvis.

Anketā nelūdzu atbildēt, kādi tieši jautājumi «Cīņa» interesē lasītājus, bet jau tas vien, ka šo izdevumu pasūta 75,2 procenti aptaujāto, liecina, ka mūsu ļaudis pret to nav vienaldzīgi. Biju domājuši, ka laikraksts «Padomju Jaunatne» var interesēt tikai gados jaunākus, taču tai piekritēji ir visu gadu gājumos, arī starp tiem, kuriem pāri šdesmiti. Šī laikraksta lasītāju bija 61,2 procenti no aptaujātajiem.

Nedēļas laikraksts ierindojas starp dienas avīzi un mēnesrakstu — zurnālu. Atzīnīgi mūsu ciemnieki atsauca pret «Lauku Avīzi», to lasa kolektīvi, apspriež. Kā nevienam citam izdevu-

dam, strauji pieaug pasūtītāju skaits — mēneša laikā no 12 līdz 97 eksemplāriem.

Lai arī anketēšanā piedalījās latviešu tautības cilvēki, uzskatu, ka nepiedodami maz viņi lasa «Pravdu» — 6,5 procenti, «Trud» — tikpat, «Izvestiju» — 9,7 procenti. Bet tie, kuri pasūta un lasa, dod šādas atsauksmes: «Par visiem notikumiem šie laikraksti dod vispilnīgāko apskatu. Gandrīz pirmās no avīzēm sniedz ini ormāciju par notikumiem». Piemēram, par viesulvētras postījumiem Ērgļos vispirms paziņoja «Izvestija», tad tikai «Cīņa». Sos izdevumus vairāk vajadzētu popularizēt preses aģentūras un sakaru nodaļu darbiniekiem.

Cūkkopēja Vilija Kļava:
—Katrs pasūta sev piemērotu avīzi vai zurnālu. Zemnieks nez vai pasūtīs zurnālu par zvejniuku problēmām, kosmonautiku. Par tām viņš interesējas, bet tās nenodarbina katru dienu. Pati lasu zurnālu «Lauku Dzīve» un domāju, ka tas noderīgs arī citiem lauciniekiem.

Negribu piekrist domai, ka specializēts zurnāls jāpasūta tikai auditorijai, kurai adresēts. «Lauku Dzīvē» derīgus padomus sev atrod arī pilsēnieki. Tāpat ir arī ar citiem zurnāliem. Zīmīgi, dus nodzīvojuši pilsētā.

Kad ģimenes apstākļu dēļ pirms vairāk nekā septiņiem gadiem Lidija Soboļeva nokļuva mūsu kolhozā un priekšsēdētājs uzaicināja viņu kļūt par cūkkopi, ļaubu un bažu bija diezgan. Tomēr — mēģināts nav zaudēts. Ar smaidu viņa tagad atceras, kā pirmajās nedēļās lija asaras, cikstoties apforeiz vēl svešo darbu cūku aizgaldos. No pilsētas asfalta uz cūku fermu — tam vajag lielu dūšu un ticību, ka nevis apstākļi pakļauj cilvēku, bet cilvēks apstākļus. Patiesībā tā vienkārši ir drosme palauties uz saviem spēkiem, ticība sev pašam, kas ļoti reti pievilī istu cilvēku.

Savās rakstura izpausmēs mēs gluži neviļus esam ļoti konsekventi. Būdami pāvīri vai negodīgi sīkumos, tādi diemžēl mēdzam būt arī lielās lietās. Un otrādi. No visiem, kam vien jautājām par Lidiju, dzirdējām tikai labas atsauksmes. Mājas kaimiņi zina: ja viņa ir kāpņu dezurante, tad tās vienmēr ir tīras. Pedagogi skolā un bērnu dārzā (viņai ir divi dēļi) varētu apliecināt, ka bērnu audzināšanu Soboļeva neatstāj novārtā. Bet kolēģes cūku fermā redz, ka savu darbu viņa strādā godprātīgi un cilvēciskajā saskarsmē nekad nepazemojas līdz klaigāšanai vai rupjībām.

Kūti, kur Lidija saimnieko kopā ar savu pārinieci Gaļinu Timošenko, ir vietas 84 vaislas cūkām. Šī gada pirmajā pusgadā uz katru no tām rēķināmi 3,3 sīveni. Tas ir vairāk, nekā plānots vidēji Aizupiešu kompleksā. Bet, ja salīdzina ar neveiksmīgo (speciālisti gan saka: nevīzīgāko) darbabiedreņu veikumu, tad Lidijas un Gaļinas grupā šis rezultāts ir gandrīz vai divas reizes augstāks. Patiesībā tas ir nosacīts rādītājs, kurā atspoguļojas jaundzimušo sīvenu saglabāšana, cūku saimes kopšana un ēdināšana. Tas ir viens no atbildīgākajiem un nepateicīgākajiem uzdevumiem — aprūpēt ruktšūs līdz divu mēnešu vecumam.

ka, piemēram, «Veselību» vairāk pasūta pensionāru vai gados vecāku cilvēku mājās, anketētie diezgan lielā vienprātībā apgalvo, ka tas domāts pusmuža cilvēkiem. Kādā pensionāru sarīkojumā dalībniekiem uzdevu jautājumu par šo izdevumu, sarunā iesaištījās visi. Vairums novērtēja pozitīvi, bet bija arī tādas domas: palicis vecmodīgs — jāpārkārtojas.

Populārākās mūsu ciemā ir ģimenes, kur pasūta 6 — 10 dažādus izdevumus — 36,5 procenti aptaujāto, 11 — 15 izdevumus — 33,3 procenti. Starp tiem, kuri saņem vairāk par 16 izdevumiem, viens ir skolotājs, divi augstākā posma speciālisti kolhozā, viens mehānizators un viens pensionāre. Un pretējs pōls — pa trim līdz pieciem izdevumiem pasūta tie, kuri dažādu iemeslu dēļ dzīvo pa vienam.

Izdevuma popularitāte ir atkarīga no tā, cik patiesi un atklāti tas atspoguļo savu laikmetu. Populāri mūsu ciemā ir Centrālās televīzijas raidījumi «Pārkārtošanās starmetis», par tiem ļaudis izsakās: «Šo raidījumu vadītāji žurnālisti griez kā hirurģi. Sāpīgi jau ļoti, bet bez skalpeļa iejaukšanās organismam labāk nekļū.» Trāpīgi teikts. To var attiecināt arī uz populārāko presi. Par tās pieaugošo lomu liecina arī tas, ka 50,5 procenti aptaujāto atbildēja, ka laikrakstu un zurnālu lasīšanai tagad atvēl vairāk laika. Lauku cilvēks masu informācijas līdzekļiem lielāku uzmanību velta sestdienās un svētdienās, arī ziemas mēnešos. Mūsu iedzīvotāji ar gandarījumu atzīmē, ka par rajonu samērā bieži raksta republikas preses izdevumi, izceļot svarīgāko.

Mēģināju salīdzināt, cik daudz laika presi, radio un televīzijai velta vīrieši un sievietes. Laikrakstus un zurnālus lasa apmēram līdzīgi, bet televīzijas un radioraidījumiem sievietes velta vairāk uzmanības. 61 procentš tām ziedo divas vai vairāk stundas. Atzinību mūsu ciemā iemantojis CT rīta raidījums «120 minūtes». Viens no sarunu biedriem sacīja: «Tagad, manuprāt, katrs var izvēlēties sev piemērotāko klausās mūziku vai «saspicē» ausis — kādu interesantu informāciju.»

Traktorista V. Puduļa domas: «Tagad, kad jāstrādā uz laukiem, man tas vienīgais televīzijas atvēlētais laiks.»

Pēc 1979. gada tautas skaitīšanas datiem 91,7 procentos kolhoznieku māju mūsu ciemā ir radio, 80 procentos — televizori. Tagad šie rādītāji kvalitatīvi mainījušies.

Visi minētie masu informācijas līdzekļi ir cieši saistīti. Dzirdot par kādu notikumu radio un televīzijas raidījumos, otrā dienā ar nepacietību gaida stāstījumu laikrakstos, kas ir plašāks un izsmeljošāks. Ļaudis ir pateicīgi, ja viņu iecienītie izdevumi spēj apmierināt prasības, dot to, ko no tiem gaida. Cilvēkiem ir milzīga ticība uzrakstītajam vārdam. To apstiprina arī vēlēšanās uzrakstīt laikrakstam vai zurnālam. Domāju, ka redakcijām augstu jāvērtē šī uzticība.

Monika LIETAUNIECE,
Stabulnieku ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja

Mazajai dzīvībai briesmas draud no visām pusēm, un cūkkopēm jāprot paredzēt tās, laikus novērst. Darbs ir smags, arī dzīve nelutina, tāpēc Lidijai sākusās sāpēt rokas, streikot sirds. Labi, ka kolēģe to saprot.

Agrofirmas pirmrindas pieredzes kabinetā mapē par socialistiskās sacensības pirmrindniekiem ir materiāli arī par Lidijas Soboļevas veikumu. Pārsvārē tie ir salīdzinoši skaitļi — cik plānots, cik iznācis reāli. Taču skaitļi daļrunīgi runā tikai ar speciālistiem, cilvēkiem no malas tie maz ko izsaka. Tāpēc pateiksim tikai to, ka Lidijai Soboļevai jebkurš plānotais rādītājs ir krietni vien mazāks nekā iegūtais rezultāts. Un citēsīm speciālistu vienprātīgu atzinumu: ja Aizupiešu cūku fermā visi strādātu tā kā Lidija Soboļeva, ar bažām nebūtu jākonstatē, ka šis gads plāna izpildē ir pieticīgāks par pērno. Lidija Soboļeva sarunā ar redakcijas darbiniekiem gan izteica vairākus priekšlikumus par to, ko cūkkopji sasprīgtā plāna izpildei gaida no priekšniecības pusēs. Mēs darījām tos zināmus vadībai un saņēmām solījumu, ka iespēju robežās tie pakāpeniski tiks īstenoti. Taču savas pretenzijas pret kolektīvu ir arī vadībai. To būtu būv izteikt šādi.

Aizupiešu fermas ļaudis kā saimnieciskā aprēķina kolektīvs jau labi iegūmējuši šādu sakarību: ja atpaliēk kopējie darba rādītāji, kritas arī izpeļņa. Diemžēl saimnieka apziņa, ka viss galvenokārt atkarīgs no pašu saliedēta un lietpratīga darba, pagaidām cilvēkos iesakņojas negribīgi. Jo būt saimniekam nav nedz vienkārši, nedz viegli. Un saimnieks nevar būt bez atbildības izjūtas, bez palaušanās pirmām kārtām pašam uz saviem spēkiem. Nevar būt bez tā, ar ko darbu cūkkopībā sāka Lidija Soboļeva, pierādot, ka ticība sev un godīgs darbs nekad nepievīļ.

DARBS GODĀ DARĪTĀJU

Apziņa, ka esi saimnieks

Lidija Soboļeva. Cūkkope. Turklāt viena no labākajām mūsu saimniecībā. Uzmetis aci šim fotoattēlam, to jums pateiks katrs, kas pie mums kaut kādā veidā saistīts ar cūkkopības nozari. Bet ne visi zina, ka šai sievišķīgajai sievietei kādreiz bija pavisam cita profesija, kas vairāk šķiet piemērota vīrietim — tehniķis elektrīks, un ka viņa ilgu

tei kādreiz bija pavisam cita profesija, kas vairāk šķiet piemērota vīrietim — tehniķis elektrīks, un ka viņa ilgu

Aizvien populārāki kļūst tā daudzie veidi — dzīgītēšana, konkurss, auļošana un citi. Iecienītas ir sacensības šķēršļu pārvarēšanā, lēksana pāri barjerām, ar ūdeni piepildītām bedrēm u. c. Šo šķēršļu joslu cēnsas padarīt krāsnāku un interesantāku. Aizraujoss skats ir, kad pāri šķēr-

ra pulcina arī daudzas jauniešus no Preiļiem.

INICIATĪVA ATBALSTĪTA

Iniciatīva par šādu sacensību rīkošanu starp apkāmes saimniecībām pieder razosanas iecirkņa priekšniekam V. Adamovičam un citiem

vairāk dalībnieku. Izvirzās jauni talanti, rodas

spēcīgāka konkurence, tālab šīs sacensības kļūst interesantākas. Un

it kā jaunākas, sievietes, jo spēkiem mērojas gados jauni sportisti un starp viņiem aizvien vairāk ir meiteņu.

dtajā svēdienā daudzus sporta draugus aizvilināja uz Riebiņiem, bija samērā grūtas, jo lietū izmirkušajā laukumā straujos pagriezienos slidēja kājas zirgiem, vairākas reizes krita abi divi sacensību dalībnieki, bet tūdaļ bija kājās, jātnieks savā

dziem izdevās iztikt bez soda punktiem un izpelnīties skatītāju aplausus.

Uzdevumu augstums bija arī tiesnešu grupa, ko vadīja mūsu republikas Valsts agrorūpnieciskās komitejas galvenais zootehniķis Edgars Freibergs, kurā darbo-

GRŪTAIS CEĻŠ UZ PANĀKUMIEM

Viegļajā klasē bija 28. dalībnieki. Pirmo vietu, visu distanci veicot «tīri» — bez soda punktiem, labā laikā — 57 sekundēs, izcīnīja otrās klases sportiste no agrofirmas «Lāčplēsis» Aija Ezeriete ar savu mīluli Sedanu. 59,5 sekundēs šo distanci (520 metri ar astoņiem metru augstiem un pusotra metra platiem šķēršļiem) veica Skrīverietē Gaļina Iljina, iegūstot otro vietu. Trešo paturēja Maltes sovhoztehnikuma komandas dalībniece Ināra Dubkeviča. Viņas laiks — 61 sekunde.

Arī vidējā klasē (29 dalībnieki) vīriešu kārtas pārstāvji netika pie godalgotajām vietām. Te dalībniekiem bija jāveic grūtāki uzdevumi. — jāpārvar 416 metru distance ar desmit šķēršļiem, kuru augstums bija jau par 26 centimetriem lielāks, bet platums — par 40 centimetriem mazāks, pirmo vietu ieguva Ināra Dubkeviča no Maltes sovhoztehnikuma, 85 sekundes. Otrā — Gaļina Iljina no Skrīveriem, 86 sekundes, trešo — Aija Kazakeviča no PSKP 25. kongresa agrofirmas, 91 sekunde.

Loties smagajā B klasē (12 šķēršļi, kuru augstums 130 centimetri, 500 metrus garā distancē) 11 dalībnieku konkurencē godalgotajā trijniekā iekļuva agrofirmas pārstāvis Ļevis Kazakevičs ar Viaduku. Viņš distanci veica 81 sekundē un ar trim soda punktiem. Otrajā vietā Dainis Ozols no agrofirmas «Lāčplēsis» — 72 sekundes, pirmajā — Sergejs Muhins no Zilupes padomju saimniecības — 46 sekundes, abi bez soda punktiem.

UZ DRĪZU TIKŠANOS

Sacensību dalībnieki šķīrās ar domu, ka nākamajā tādā izdevībā jātnieks iegūs pirmo godalgoto vietu, bet zirgs — sarkano lentīti. Lielākā laime šoreiz uzsmadīja skrīverietei Gaļinai Iljinai — viņas sporta draugs saņēma divas zilās lentes (par trešo vietu pienācās zajas).

A. MEZMALIS
AUTORA foto

NEDAUDZ NO VĒSTURES

Kādā vecākā izdevumā izlasīts: jātnieku sports — tas piedien tikai stipriem un drošiem. Bet, kad straujiem rumakiem seglos kāpj meitenes — skoinieces, liek tiem paklausīgi traukties uz priekš un mesties pāri barjerām, liekas, ka šis sports piemērots tieši daļā dzinuma pārstāvēm. Jātnieku sports — tas ir cilvēka un zirga duets. Zirga spēks un skaistums tiek izcelts ar jātnieku iznesību, krāšņo kostīmu. Kā svētkiem tiek saposts arī zirgs. Un tie patiešām ir svētki.

Zirgu sports kā tāds pirmo reizi skatītājus iejūsmināja 680. gadā pirms mūsu ēras, kad kārtējā olimpiādē pārsveigto skatītāju priekšā uz skrejceļiem uzdrāzās «ugunīgjie» rati. Pagāja 40 gadi, kad līdzīgās olimpiskās spēlēs pirmo reizi piedalījās jātnieki. Izrādās, ka tajos laikos šo prieku varēja atļauties arī slaveni valsts vīri, rakstnieki un filozofi. Pirms mūsu ēras pēdējā olimpiādē notika 394. gadā, tad vairāk nekā tūkstoš gadu tās bija ļautas aizmirstībai, līdz beidzot pēc franču pedagoga Pēra de Kubertēna iniciatīvas atjaunojās 1896. gada aprīlī, olimpiskā uguns iedegās Grieķijas senajā galvaspilsētā Atēnās. Un jātnieku sports turpina priecēt ļaudis.

SPEKS UN GRACIJA

slim lido jātnieks un zirgs, saplūduši kopā. Šo sporta veidu kultivē mūsu agrofirma. Vairākus gadus darbojas jātnieku sporta sekcija, ku-

zirgkopības un zirgu sporta entuziastiem. Kā viņi paši atzina, tad agrofirmas kausa izcīņa paliek aizvien populārāka un pulcina aizvien

SACENSĪBAS PULCINA DRAUGUS

Sacensības, kas aizva-

rietā seglos, un cīņa turpinājās. Varbūt biežāk nekā citkārt niķojās arī zirgi, atsakoties paklausīt jātnieka gribai. Tikai nedau-

jās Viļānu lopkopības izmēģinājumu stacijas galvenais zootehniķis Imants Norvelis, mūsu pašu firmas pārstāvis.

Pa vārtiem ielīgo vezumi

Sākums 1. lappusē

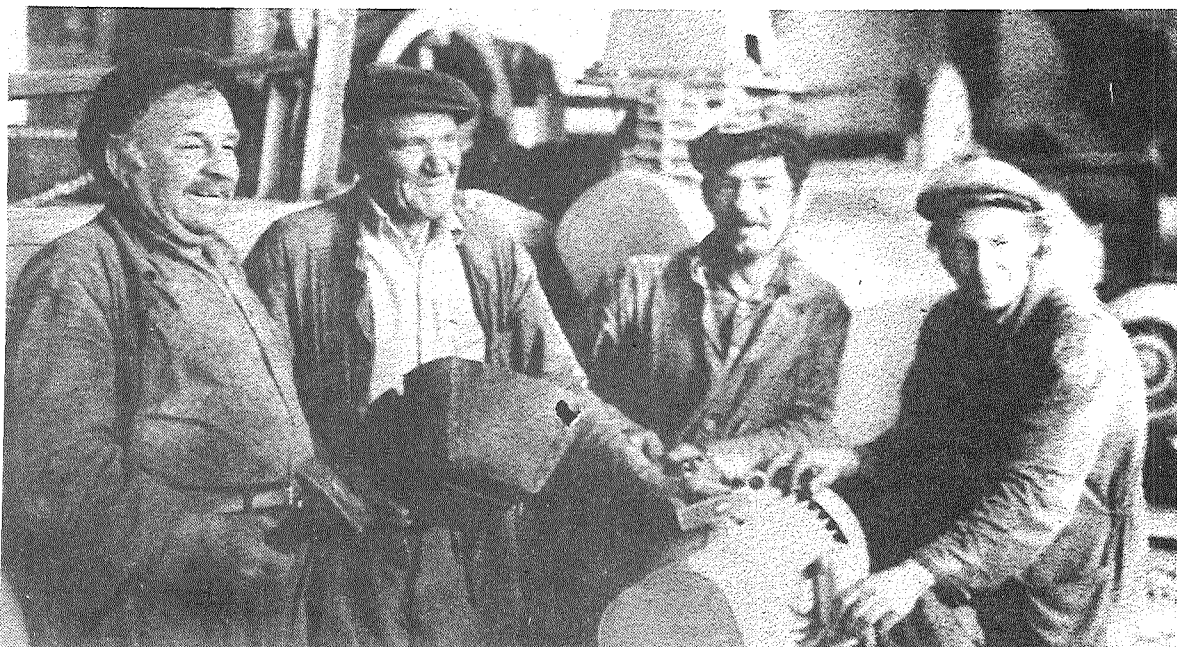
Kā gada sākumā pieņemtājs saistības bija paredzēts, 75 hektārus linu savā firmas saimniecībā novāks linu fabrikas strādnieki. Darbs viņiem iet no rokas, jo jāpilda solījums, turklāt tādējādi var arī labi nopelnīt. Savu plūkumu talcīnieki tūlīt pat cēnsas apstrādāt, sagatavot un ved uz fabriku.

Vezumi ar linu lauku jauno ražu pa rūpnīcas vārtiem sāka ielīgot jau jūlija pēdējās dienās. Saistību izpildi produkcijas piegādē pirmie rajonā uzsāka Suvorova un M. Gorkija kolhozi, pirmās viņu vedums nav slikts — ieskaitīts vidēji 1,20. numurā. Linus plūc un ved uz fabriku arī pašu saimniecības ļaudis.

Sogad ievērojami vairāk paredzēts pieņemt salmiņu veidā, to izžāvēšanu līdz uzglabāšanas kondīcijai pabeigt uz vietas, šim nolūkam sagatavota viena no nojumēm, kur strādā ventilatori.

Sogad ielānots, ka linu fabrika iepirks no saimniecībām 4077 tonnas linu salmiņu, tajā skaitā no Daugavpils rajona tuvākajām saimniecībām 577 tonnas, un 493 tonnas stiebrīņu, no kaimiņu rajona 149 tonnas. Pareizi dara saimniecības, kuras cēnsas ātrāk uzsākt līgumsaistību izpildi, jo tā ir garantija, ka savlaicīgi varēs arī pabeigt šo darbu. Fabrika piegādātājus sagaida pilnā kaujas gatavībā, ļaudis, kas norīkoti pieņemšanā un vedumu izkraušanā nojumēs, strādā no agra rīta un līdz vēlām vakaram.

Fabrikā pirms termiņa pabeigts kārtējais remonts, tas izdarīts ar garantiju. Savus uzdevumus apzinīgi veica Jevģenija Aļeksejeva brigādes atslēdznieki Tarass Kitajevs, Minajs Sevastjanovs, Aleksandrs Vasiļkovs (attēlā) un citi.

Faleristika — tas ir aizraujoši

Senajā Romā slavenus karavīrus apbalvoja ar īpašām atšķirības zīmēm — falerām. No šī vārda arī cēlusies palīgdisciplīna, kas pēta ordeņu, medaļu, atšķirības zīmju vēsturi. Bet plašākā nozīmē tā ir nozīmīšu kolekcionēšana. Ne vien iespējams atrast cilvēku, kurš no ekskursijas, tāla izbrauciena nepārvestu mājās kādu piemiņas zīmi. Tiek rīkoti dažādi sabiedriski masu pasākumi, jubilejas un tamlīdzīgi, katram par godu izdotas nozīmītes. Šīs savdabīgās lietišķās mākslas miniatūras krājeļus aizrauj ar savas tematikas dažādību, īpašībām, augsto māksliniecisko izpildījumu un bagātīgo informāciju.

Mūsu dienās dažnedažādas nozīmītes izgatavo ne tikai, sacīsim, Ļeņingradas monētu kaltuvē vai citās fabrikās, bet arī tautas daiļamatā meistari. Tā mājās maz pamazām krājas un kļūst bagātākas individuālās kolekcijas. Faleristika izveidojusies par vienu no aizraujošākajām nodarbēm.

Nedaudz no vēstures. Mūsu zemē faleristika īpašu popularitāti ieguva 1957. gadā. Tad, kā zināms, Mas-

kavā notika VI Vispasaules jaunatnes un studentu festivāls, apkārt mūsu planētai sāka lidot pirmās padomju mākslīgais Zemes pavadoņi. Par godu šiem notikumiem tika izlaists daudz nozīmīšu. Kopš šiem notikumiem pagājis daudz gadu, izlaista milzīgs daudzums visdažādāko nozīmīšu, kas ieinteresējušas un aizraušas ne vienu vien krājeļu. Tās stāsta par mūsu zemes tagadni un pagātni.

Sogad aprit septiņdesmit gadu, kopš izlaistas pirmās padomju nozīmītes — žetoni. Īpaši vērtīgi ir tie, kas veļtiti Lielā Oktobra pirmajai gadadienai. To bija tikai ap diviem desmitiem, izgatavoti no metāla, un katrs bija atšķirīgs. Uz viena attēla sarkanarmiešu zvaigzne ar arkla un āmura emblēmu, uz citiem — cita atribūtika. Dažādi bija arī uzraksti: «Biedri! Pavēstīsim pasaulei par sociālismu», «Lai dzīvo brīvība», «Lai iet bojā imperiālisms» un tamlīdzīgi.

Ar V. I. Ļeņina atveidu pirmās nozīmītes parādījās 1918. gadā. Plašu popularitāti ieguva tā, uz kuras bija vadoņa autogrāfs «V. Uļja-

novs (Ļeņins) 1918. g. 31. janv.». Otrajā pusē — piecstārauna zvaigzne ar āmura un arkla simboliem, gadskaitlis «1917.-1918. X/25», bet pa perimetru uzraksts: «Piemiņai par KPFSR 1. gadadienu».

Šī nozīmīte, kā noskaidrojās pētījumos, izgatavota pēc vienas no V. I. Ļeņina fotogrāfijām pērevoļūcijas periodā. Speciālisti apgalvo, ka Ļeņinu fotografējis M. Nappelbaums 1918. gada janvārī Smolnijā, attēls bija paredzēts grāmatai, ko tālaik gatavojās laist klajā «V. I. Ļeņina Raksti». Petrogradas izdevniecības darbinieks palūdzis un V. I. Ļeņins parakstījis: «V. Uļjanovs (Ļeņins) 1918. g. 31. janv.»

Šo attēlu pavairoja un vēlāk izmantoja kā pasta atklātņi. Tātad tā tad arī bijusi par oriģinālu, no kuras izgatavota nozīmīte.

Tagad maz vai daudz, bet katram mājās ir nozīmītes. Vienam tās glabājas kārbīnās, citam — uz tepiķiem pie sienas. Katrai ir sava vēsture, katra savādāk ienākusi kolekcijā. Varbūt kāds vēlas par to pastāstīt citiem mūsu lasītājiem?

Daiļdārznieces kredo

Iepazīstieties — tā ir mūsu agrofirma jaunā daiļdārzniece Ināra Upeniece, kas strādā kopš 4. jūlija. Pašlaik viņa ir Bulduru sovhoztehnikuma neklāties 5. kursa audzēkne, kas kā savu diplomdarbu gatavojas izstrādāt mūsu jauncelamā bērnu darža apkārtnes apzaļumošanas plānu. Jāliek pamati arī topošā tirdzniecības centra un daudzdzīvokļu mājas teritorijas apzaļumošanai, jāpārdomā visa ciemata apkārtnes izdarīšanas meti.

Tas ir darbs pārsvarā rudens un ziemas mēnešiem. Bet vasaras nogale Inārai un viņas palīgiem paies, gatavojot augsni rudens un pavasara stādījumiem agrofirma centra košumstūrīšos. Cik laiks un spēki atļaus, tiks strādāts arī parkā, cerot uz visu Riebiņu ciemata iedzīvotāju atbalstu.

Ināra saka: — Gan cilvēkos, gan dabā visam jābūt sakoptam. Un jā sāk ar elementāro — vismaz divas reizes mēnesī jāapļauj visi zālāji. Tas ir vienkāršs un labs līdzeklis cīņā par kārtību un sakoptību, pret nevīžību un nezālēm. Atbalstīsim mūsu daiļdārzniecei viņas centienos redzēt mūsu ciematu skaistū!

Raiņa AVOTA foto

● PĒDĒJAIS VEZUMS

Mēs dibinām tautas fronti

Pēc garāka laika bodē atkal parādījās šņabis un vīni. Atkal bija izdevība satikties, apmainīties jaunumiem. Atkal mēs bijām kopā — es, švāģeris Juris, kaimiņš Pēteris un divi darba biedri — Antons un Ēvalds. Pametūši ar aci viens otram, momentā sapratāmies, devāmies uz pazīstamo krūmāju. Ak, cik sen tur nav būts — uz takas sazālušas brangas nātres.

Pirmā un otrā kārtā apgāja riņķi, apkārtnē valdot kapa klusumam: tik briesmīgi bijām izslāpināti! Pēc trešās vienas pēc otra vīri atkreķškinājās un jautrāk sāka raudzīties apkārtnē.

Pēteris iesāka ar parasto frāzi: — Draņķis vien ir tas šņabis — riebtgs pēc velna. Raksta — «40 grādi», bet tur pat divdesmit nav. Agrāk no viena pusstopa trijātā bijām pilnā, bet tagad no trim viens pats paliec skaidrāks par skaidru!

— Jā, — piebalsoja Antons. — Cita lieta paštecinātais. Septiņdesmit grādi un ne mazāk. Ar zilu liesmiņu deg.

Nu gāja valā lielā runāšana. Kad visas svarīgākās problēmas bija pārcīlātas, Juris ierosināja:

— Vīri, to tā atstāt nevar! Dibināsim tautas frontes iniciatīvas grupu!

— Ej tu ratā, — ar nīknumā piesārtušās acīm, dūres vīstīdams, trausās kājās vecākais no mūsu kompānijas Ēvalds. — Es jau biju frontē!

No leģiona pāri palika skrandas...

— Trakais! Vai tad par tādu fronti es runāju! Avīzes vajaga lasīt, radio klausīties. Tagad visi

dibina mierlaikū frontes. Tu pārnāc mājās no darba frontes. Ko tev gribas?

— Iedzert!
— Tas pats par sevi. Tev gribas parādīt savu sabiedrisko aktivitāti. Vai nav priecīgs prāts, kad uz uguns burbuljo katliņš un burciņa jautri tek kristāldzirdra strūkliņa. Tad tu vari ienākt plašākā sabiedrībā un aprunāties. Vai pie šīs? Derdzas. Bet pret tevi nostādīti gan atšķaidīts šņabis, gan cukura tāloni, gan soda naudas un ražošanas rīku konfiskācija kopā ar produkciju. Vai to var paciest?

Iemetam vēl pa glāzītei, vēl un vēl... Tagad runātāju vairs netrūka, nebija ka... klausās. Kad kāds pacēla balsi, pat pa lapai nokrita no zariem — iet uz rudeni, kļuvas valīgas.

Juris turpināja:
— Tad nu organizēti cīnīsimies pret visām šīm nebūšanām. Man jau ir arī programma. Minimālā — piemājas dārziņos audzēt cukurbietes, lai segtu cukura deficītu, ievākt cukurvielas saturušus dabiskos augļus un ogas, organizēt kopīgu rūpālu. Pa vienam mūs kā trušus izķers, bet ja būs daudz... Tāpēc iniciatīvas grupai frontē jāiesaista aizvien jauni biedri. Maksimālā programma — panākt talonu uz cukuru atceļšanu un brīvu tā iegādi.

— Tad jau tā lieta iet! — beidzot bija nomierinājies arī Ēvalds. — Es balsoju ar abām rokām...

—... bet ar abām kājām tu esi viela, kas nelabi ož! — teica Rozālija Kurme, kas tobrīd gāja garām.

Ventilators

Jautājiet, atbildi parādā nepaliksīm

— Kāpēc pie apdzīvotām vietām, arī Riebiņiem, Preiļiem, ir zīmes, kas ierobežo ātrumu līdz 40 kilometriem stundā?

— Lai autostūrētāji paspētu pamānīt, cik bedrainas ielas.

— Kā izskaidrojams fenomens, ka no Preiļiem pazuduši baloži un kovārņi?

— Piedalās ražas novākšanā no rajona ceļiem.

— Vai pārveides laikā «Ventilators» paliks nemainīgs?

— Pārbūvēsies. Pretstatā Benediktam Kaulacim, kurš visu redz tikai melnās krāsās, pieņemta jauna darbiniece ar rožainu skatu uz dzīvi — Rozālija Kurme. Viņa cīnīsies pret oficiālo, tas ir B. Kaulača līniju, un aizstāvēs savu — rožaino.

Stāsta — vispasaules grēku plūdi arī sākušies no sūkuma: visvarenais aizmirsis aizvērt debesu slūžas, un četrdesmit dienas un tikpat naktis gāzis pāri zemei ūdens. Labi, ka vēl paspēja brīdināt Noju, lai tas izgatavo milzīgu kuģi un saglabā pa diviem pāriem no katras radības.

Nav neviena branga vīra, Kas dzer pilnu bīķerīti.» Un kādas tad bijušas meičas! Ogas, es tev saku:

«Krogu krogus es izdzēru, Grāvju grāvjus izvīlāju; Tādu pašu rotu nesu, Kā tās citas mātes meitas». Pirkstņus aplaizīsi, kas par meiti-

Saproti, puis, kad es biju jauns, tad gan gāja lustīgi. Bet vēl trakāk bijis agrāk! Vai dienā! Kā lamāti tie, kuri nemācēja dzert: «Kas tie tādi sanākuši, Sila beku laužējini?»

Nav neviena branga vīra, Kas dzer pilnu bīķerīti.» Un kādas tad bijušas meičas! Ogas, es tev saku:

«Krogu krogus es izdzēru, Grāvju grāvjus izvīlāju; Tādu pašu rotu nesu, Kā tās citas mātes meitas». Pirkstņus aplaizīsi, kas par meiti-

ņām! Un vai mēs, vīriešu cilvēki, varējām stāvēt malā un brīnīties? Kad tu pēc satikšanās ar biedriem nāc mājās, tas tik bija humors! Vai skaidrā prātā tu, puis, vari ko izdomāt? «Nu es biju tā piedzēries, Ka vairs otra nepazīnu; Zirgu savu znotu saucu, Siena kaudzi līgaviņu».

Bet bija jau arī garlaicīgas emocionālās būtnes. Vai arī mūsdienās vīri turas pie šo sāniem? Neturējās

arī senāk:

«Iededzinu garu skalu, Sēdu ilgi vakarā,

Gaidu savu dzērājiņu No krodziņa pārnākam. Izdeg skals, nesagaidu, Eim gulēt raudādama».

Ticis brīvībā, tu kļūsti mundrs, atjaunots:

«Dzert es varu un dziedāt Līdz pašai gaismaiņai: Es gan zinu, šai tiesā

Nava manas līgaviņas».

Beļ, lai mājās būtu satīcība, ir vajadzīgs, lai arī sieva neatsākās no glāzītes:

«Dod, dieviņi, liec, Laimiņa, Man dzērāja arājiņu; Dzers viņš pats, dos man ar, Būsim abi iztikusi.»

Tā nu, puis, liec aiz auss. Tēva padoms noderēs!

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosaikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodalu vadītājiem — 56732

Mēf. Pasūt. 1220 5003

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.